

ALTIJD ONDERWEG

Derk Bolt

Kapotte kist

De terugreis vanuit Panama verloopt voorspoedig. Ruim voor schema landen we op Schiphol en dat is fijn. We moeten namelijk meteen door naar een heel belangrijke, niet te missen afspraak in Parijs. Er staat een interview gepland met iemand die speciaal daarvoor naar de Franse hoofdstad komt. Om kwart over vier in

de middag zal een en ander plaatsvinden. De vlucht vanaf Schiphol vertrekt rond half één. Precies op tijd gaan de deuren van de Boeing 737 dicht. Sloom verwijderd de slurf zich van het toestel. Daarna volgt de pushback. Een zachte, lage zoemtoon verradert het starten der motoren. Eenmaal op de taxibaan wordt de Boeing

nog eens goed bekeken door de meelopende technicus, de persoon die tot het einde toe contact houdt met de cockpit. Is alles in orde, dan maakt deze man een handgebaar dat mij nog altijd verdedert. Hoe computergestuurd ons leven ook is, de eindverantwoordelijke op de grond laat zijn ogen voor de laatste keer zorgvuldig langs de kist glijden. Dan richt hij zijn blik op de gezagvoerder en steekt zijn duim omhoog. Alles kits! Maar dit keer gebeurt dat niet. Ik zie de man via de telefoonverbinding heftig overleg voeren met de bemanning. Na korte tijd trekt hij de hoofdtelefoonplug uit de romp en loopt, ferm instructies schreeuwend, terug naar de gate. De duim gaat niet omhoog. Even later meldt de captain zich.

Die legt eerst vol trots uit dat we helemaal klaar zijn om te vertrekken en dat zelfs nog mooi op tijd ook. Om na een dramatische pauze het woord 'echter' te laten vallen. De ervaren reiziger weet dan al dat er stront aan de knikker is. De gezagvoerder meldt cryptisch dat hij een 'indicatie' heeft op beide motoren. Geen idee wat het betekent, maar zeker is dat we teruggeduwd zullen worden naar de gate om de technische dienst een kijkje te laten nemen. Ik zie op mijn horloge dat er nog voldoende tijd is als de klacht meevalt. Even later banjeren twee grote kerels in gele vestjes door het gangpad. De technici. Ze blijven niet lang, rapporteren iets aan de captain en vertrekken per trap uit de cabine. Een paar minuten later verschijnt de gezagvoerder in vol ornaat voor in het toestel met de microfoon van het intercomsysteem aan de mond. Foute boel, denk ik. Enderdaad, hij heeft geen goed nieuws. Het is zeer te prijzen dat de vliegmeneer het bericht persoonlijk komt melden en zich niet verschuilt in zijn cockpit. Maar slecht nieuws blijft het. Er is een computer stuk. Het reserveapparaat kan elk moment aankomen. Helaas zal inbouwen daarvan een uur duren en het inregelen daarna nog eens twee uur. Daar gaat mijn zo moeizaam tot stand gekomen afspraak in Parijs. Via de internetverbinding van mijn telefoon zoek ik een andere vlucht. Er blijkt er vrij snel nog een te vertrekken. Dat toestel staat geparkeerd naast het onze. Er zijn plaatsen en ik boek die

vlug. Als alles goed gaat, zullen we het toch gaan halen. Ik meld mij voorin de machine bij de purser. Of we snel mogen uitstappen, zodra dat kan. In de cockpit is de captain luidekeels in overleg met het grondpersoneel. Ik hoor dat het gaat om het aansluiten

van de gate. Uit de opwinding kan ik ook concluderen dat niet alleen ons toestel de geest heeft gegeven, maar ook die vermaleddigde gate. Er is geen beweging in te krijgen. Intussen tikt de tijd door. Het verlossende toestel naast ons zal daar niet eeuwig blijven staan. Een beetje zenuwachtig vraag ik wat nu de plannen zijn. Er wordt gewacht op een trap, zo verzekert de bemanning. Een vliegtuigtrap die ons zal bevrijden. Maar die komt niet. Het duurt maar en het duurt maar. Licht geïrriteerd vraag ik na een halfuurtje hoe het toch komt dat er uitgerend op een vliegveld niemand voor een vliegtuigtrap kan zorgen. De stoom komt inmiddels uit mijn oren. Een verstandige stewardess moedigt me aan het er

allemaal eens lekker uit te gooien, met als gevolg dat ik meteen stil ben. Vijf minuten later blijkt de slurf gelukkig gemaakt en kunnen we eindelijk de rampkist verlaten. In gestrekte draf racen we naar de gate van de bus. Langzaam gaat het hart weer rustiger kloppen. Precies op tijd, om kwart over vier, in het afgesproken café in Parijs, word ik gebeld. Onze man gaat het vandaag niet halen. Hij heeft de trein gemist! Al ons geaacht is dus voor niets geweest. Zuchtend druk ik mijn voorhoofd tegen de koude koperen rand van de bar. Doet u mij maar een glaasje pastis. We zijn ten slotte in Parijs. Het kan altijd erger.

COLOFON

eindredactie
Marcha van Schijndel
reizen@depersdienst.nl
vormgeving
Henk te Boekhorst en Mariëtte de Boer
advertentieverkoop
Wegener Media
Nationale Verkoop
verkoop.dagbladen@wegener.nl

Artikelen in deze bijlage komen tot stand onder verantwoordelijkheid van de redactie. Daarvoor werkt zij soms samen met reisorganisaties en verkeersbureaus. De redactie behoudt volledige zeggenschap over de redactionele inhoud.

Bepakt met een legergroene rugzak en gewapend met een scherpe machete en een zelfgemaakte katapult staan we in de klamme jungle van Noord-Thailand. Tijdens een driedaagse trekking leren we dat de jungle supermarkt, apotheek en doe-het-zelfzaak ineen is.

door Lisette Wouters

Het is nog donker als de nachtbus vanuit Bangkok tot stilstand komt in de Noord-Thaise stad Chiang Mai en een aardige tuktukchauffeur ons een hostel voorstelt. Een ontmoeting die een paar uur later een lot uit de loterij blijkt, als de hosteleigenaar ons vertelt over de jungletocht die hij alleen in dat hostel aanbiedt. „Als je tijdens deze trekking een andere toerist ziet, krijg je je geld terug”, zegt Chanchai Supa, ook wel bekend als Mr. Whisky. Op elke hoek van stad worden tochten aangeboden, maar daar is Supa niet over te spreken: „Het concept van een jungletocht is door honderden toeristenbureaus gekopieerd. Aan de rand van de jungle leeft een aantal goed bereikbare stammen. Die dorpjes zijn honderd toeristen per dag. Ik wil jullie een puur stukje Thailand laten zien.”

Tien jaar geleden zette Supa vanuit deze gedachte zijn eigen trekking op. Hij stippelde een route uit in een onge-rept stukje jungle, legde contacten met bergstammen, schafte jeeps aan en verzamelde een team van gidsen. Zijn prijs valt daarom wat hoger uit, maar dan heb je ook wat.

„Pak je machete en kom terug met ieder twee grote bananenbladen”, beveelt onze gids Iz. In alle vroegte is onze groep van acht toeristen met een rammelende jeep naar de provincie Mae Hong Son gebracht, drie uur hobbelend verderop. Ik hak een blad af dat bijna net zo groot is als ik en breng het naar de open plek midden in de jungle, waar we onze geïmproviseerde tafel dekken om te lunchen. „De onderkant van een bananenblad is een mooi schoon oppervlak om van te eten”, legt Iz uit.

Als we de bananenbladen uitspreiden over de droge grond komt er net een groepje locals richting de open plek. Op hun gezicht een vriendelijke glimlach, in hun handen kapmesses, geweren en een vers gevangen lunch: iets wat lijkt op een gigantische rat. Iz, die behalve Thais en Engels ook de taal van de bergstammen spreekt, nodigt ze uit met ons samen te eten. In rap tempo bouwen de mannen een vuurtje voor hun vangst, terwijl wij stevige plantenstengels plukken, die straks handige eetstokjes vormen. Van een stuk bananenblad vouwen we een eetbakje, dat we vastzetten met vier scherpe, fijne takjes. Samen met de locals storten we ons op de meegebrachte snacks: knapperig gedroogd spek, bananenchips, komkommers, lychees en guaves. We zetten onze tanden in een stukje stam van de bananenboom, dat vol vers water blijkt te

zitten en trekken van dezelfde stam een lange sliert, die dient als een stevig touw waarmee we onze lunchpakketjes van bananenblad voor onderweg vastbinden.

Met een volle maag beklimmen we de steile bospaden. We schuifelen over smalle paadjes langs diepe afgronden, slobberen door de modder, klimmen over boomstammen en steken via glibberige stenen kabbelende beekjes over. Iz weet dat onze toeristenspielen daar niet op gebouwd zijn. „Dit is mamakam, oftewel purple horse”, vertelt ze als ze naast het zandpad hurkt om een plantje met een paarse gloed uit de grond te trekken. „Hier gaan we zoveel mogelijk van verzamelen, zodat we vanavond thee kunnen trekken van de wortels. Dat is goed voor je spieren, je wordt er zo sterk van als een paard!” Dus duiken we tussen de struiken, op zoek naar het kleine plantje met de paarse gloed. Iz kent de geheimen van de jungle als geen ander, het Thaise dorpje waar ze is opgegroeid ligt hier niet ver vandaan. Ze laat plantjes zien met een bloedstollende werking en trekt bladeren van de boom waarmee we onze tanden kunnen poetsen of de jeuk van insectbeten kunnen verlichten.

We lopen langs droge rijstvelden, kijken uit over groene heuvels en door-kruisen open velden waar grazende buffels ons verbaasd aanstaren. Het is februari, het hete seizoen breekt aan in Thailand en het weelderige groen vermengt zich steeds meer met dor bruin. Dan doemen in de verte vijf houten hutjes op palen op: het dorp waar we de nacht doorbrengen. Onder een hut staan koeien te herkauwen, naast hen snuffelen een paar zwijnen in de modder en tussen de hutten

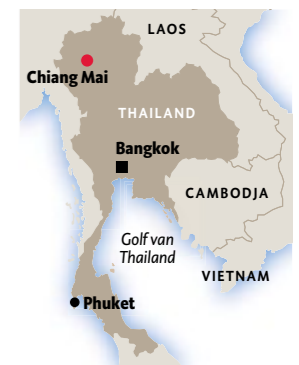
scharrelt een kip met haar jongen. Dit is Mea John Noi, het dorpje van de White Karen Tribe. In de jungle van Noord-Thailand liggen zo'n 4.800 bergdorpen van zes stammen waarvan Karen de grootste is. Iedere stam heeft zijn eigen taal, gebruiken en rituelen. We lopen naar de hut van Wanli, de dorpsleider. Met onze linkerhand op onze rechterelleboog geven we hem een hand, een teken van respect, waarop hij ons met open armen ontvangt. In dit dorpje behoort iedere hut tot één familie, die zijn eigen dieren en land bezit. De dieren onder het huis zijn hun spreekwoordelijke geld op de bank: hebben ze een keer iets nodig, dan kopen ze het met een kip of een koe. Slachten is een uitzondering voor bijzondere gelegenheden, de stamleden leven van de gewassen die ze verbouwen: rijst, aardappelen, boerenkool en wortels bijvoorbeeld. Er zijn dorpen die hun gewassen ook verkopen, maar daarvoor ligt Mea John Noi te geïsoleerd en ver van de stad. Terwijl de mamakam in een ketel op het vuur staat te trekken, nodigen de kinderen ons uit voor schietwedstrijden met de katapult. Daarna wagen we ons aan een bordje geroosterde kikkers. Die hebben ze voor ons gevangen in het bos, een heuse delicatess. Na het eten speelt de stamleider liedjes op zijn gitaar, terwijl wij bij kaarslicht dansjes doen met de kinderen. We slurpen van onze mamakam-thee tot we met het achtergrondgeluid van zingende krekels wegdommelen op de dunne matrassen in de hut van dorpsleider Wanli, machete en katapult veilig naast ons kussen.

reageren?
reizen@depersdienst.nl

De geheimen van de jungle

Groto foto: Het landschap rond Chiang Mai. foto iStockphoto
Kleine foto links: Samen eten vanaf bananenbladeren.
Kleine foto rechts: De jagers bereiden hun vangst op het kampvuur. foto Lisette Wouters

WAAR EN WAT

- Thailand ligt in Zuidoost-Azië. Een directe vlucht van Amsterdam naar hoofdstad Bangkok duurt ruim elf uur. Met trein of bus reis je voor een paar tientjes naar Chiang Mai in het noorden.
- In het hostel Chiang Mai Inn boek je voor zo'n 165 euro deze driedaagse trekking. Zie ook www.mr-whiskytrek.com.
- Een visum heb je bij een verblijf van minder dan dertig dagen niet nodig. Inenting is niet verplicht. Hepatitis A en dtp worden wel aanbevolen. Meer weten? Zie ook www.tourismthailand.org.

Topvoordeel rondreizen THAILAND

15 dagen vanaf
1199

AMAZING THAILAND

15 dgn v.a.
1199

Vele gegarandeerde vertrekdata!

Vertrek: 7/1 t/m 25/10
• week strandverlenging mogelijk!
• met o.a. Bangkok, Kanchanaburi, de Gouden Driehoek, ontmoeting met bergstammen en Cha-Am

Zie www.kras.nl/25986

EXOTISCH THAILAND

15 dgn v.a.
1249

Beoordeeld door klanten met een 8,5!

Vertrek: 31/12 t/m 11/10
• vernieuwd programma, met extra relaxdagen!
• met o.a. Bangkok, het exotische Koh Phangan, Koh Samui, het tropische strand van Koh Tao en Cha-Am

Zie www.kras.nl/36190

THAILAND COMPLEET

22 dgn v.a.
1549

Naar werkelijk alle highlights!

Vertrek: 13/2 t/m 23/10
• vele gegarandeerde vertrekdata!
• met o.a. Bangkok, Ayutthaya, treintrip River Kwai, Chiang Mai, de Gouden Driehoek en stranddagen Koh Samui

Zie www.kras.nl/36275

KRAS.NL
waarom zou je meer betalen

BOEK ONLINE of bel 0900 - 9697 15 cpm
Prijzen zijn per persoon, tenzij anders vermeld. Prijzen zijn exclusief reserveringskosten en Calamiteitenfonds.

